

Říkej mi táto (Seve a dcéra Laura)

(voľné pokračovanie jednorázovky Láska z mramoru)

Bradavický expres zastavil v stanici Kings Cross a v mihu sa z neho začal hrnúť dav študentov. Malé deti i dospievajúca mládež sa s vysmiatymi tvármi vrhali okolo krku svojim rodičom, ktorí na ich návrat už netrpezlivo čakali. Všetci sa tešili o to viac, že o pár dní boli Vianoce, podľa názoru mnohých z nich, najkrajší čas v roku.

„Takže sa uvidíme zase v škole,“ prehovorila sympatická rusovláska, ťahajúc za sebou svoj školský kufor. Bola len o niečo vyššia, než jej kamarátka, kráčajúca po jej boku. „Je škoda, že tvoj otec odmietol to pozvanie našej starej mamy,“ povzdychla si.

„Možno mi dovoľí ísť s krstným otcom,“ usmiala sa druhá dievčina tajomne a obe sa rozosmiali. Spoločne prišli až dvojici postávajúcej obďaleč a dievčina s ryšavými vlasmi sa hodila svojim rodičom okolo krku.

„Ahoj, Karin!“ privítali ju obaja a potom svoju pozornosť obrátili k jej kamarátke.

„Ahoj, Laura! Chceš hodiť domov?“ navrhol muž, no ona zamietavo pokrútila hlavou.

„Ďakujem, pán Weasley, ocko by ma mal čakať. Myslím, že ho pôjdem nájsť,“ odvetila s úsmevom Karininmu otcovi, Ronovi.

„Tak teda dobre, my už pôjdeme. Máš všetko, zlatko?“ spýtal sa Ron svojej dcéry, ktorá horlivo prikyvovala.

„Fajn. A Laura? Skús presvedčiť otca a príd' te na tú silvestrovskú party. Moja mama by bola nadšená, vieš, že vás považuje takmer za rodinu,“ pripomenul a jej neostalo iné, než sľúbiť, že sa o to pokúsi.

Behom pár minút sa nástupište vyprázdnilo a ona tam zostala stáť sama, samučičká ako prst, len s poslednými oneskorenkami. Povzdychla si. Vzala svoj kufor a rozhodla sa využiť krb v Deravom kotlíku, aby sa dostala konečne domov. V duchu si nadávala, že neprijala Ronovu ponuku. Už mohla byť doma.

Plamene krbu sa rozoreli a ona sa zrazu ocitla v priestranej obývačke ich domu. Nebol príliš veľký, pretože ako prednedávnom zistila, jej mamička si na luxus nepotrpela a jej otec bol tiež viac- menej praktický muž. Všetko, čo bolo v dome, nielen v obývačke, ale i v jednotlivých izbách, slúžilo svojmu účelu a nebolo treba zbytočne plytvať miestom a zbytočnosťami. Mala rovnaký názor, azda preto, že v tom duchu bola odmalička vychovávaná. Nie, žeby jej niečo chýbalo. Mala všetkého dostatok, dokonca i viac, no naučila sa vyberať, čo skutočne potrebuje, a bez čoho sa zaobíde. Nebolo to preto, žeby ich rodina musela šetriť, veď ocko ako Majster lektvarov rozhodne núdzou netrpel a tak si nestážovala. Vedela, že aj keby chcela niečo, čo nepotrebuje, neodmietol by jej to kúpiť. Taký bol proste jej ocko... mal ju rád a ona jeho. Len teda... nemusel by zabúdať, že ju má čakať na vlakovej stanici. Povzdychla si a položila kufor vedľa pohodlného kresla, potiahnutého bordovým zamatom.

„Ocko! Som doma!“ zavolala a bez meškania sa rozbehla k jeho pracovni. Poznala len dva dôvody, kvôli ktorým sa mohlo stať, že neprišiel. Jedným bola jeho práca a ten druhý... na ten radšej nemyslela. Avšak keď došla do ockovej pracovne, bola prázdna. Žeby bol v laboratóriu?

„Ocko, kde si?“ zavolala, no odpoveďou jej bolo len mĺkve ticho, rozliehajúce sa celým domom. Zrazu sa vedľa nej z ničoho nič objavil domáci škriatok.

„Slečna byť doma, Truby mať radost!“ horlivo ju vítal.

„Ahoj, Truby: Aj ja som rada, že som späť. Kde je ocko?“ spýtala sa, dúfajúc, že by jej mohol poradiť, ktorým smerom sa vydať.

„Pán Severus nebyť doma. On odíšť skoro ráno a ešte nebyť späť. Truby pripraví večeru pre slečnu Lauru?“

„Počkám na ocka, môžeš mi zatiaľ odniesť kufor do izby? Ďakujem,“ zamumlala zamračená Laura a premýšľala, kde by otec mohol byť. Vrátila sa do pracovne a hoci vedela, že by tam nemala vstupovať, kým nie je ocko doma, hľadala nejaký odkaz, ktorý by jej pomohol ho nájsť.

„Myslel som, že máme nejaké pravidlá,“ ozval sa jej za chrbtom známy hlas.

„Ocko!“ zvolala potešene a vrhla sa mu okolo krku. Naozaj jej veľmi chýbal a tak ako každé dieťa, napriek tomu, že už mala skoro 15 rokov, i ona potrebovala stále ešte cítiť lásku a starostlivosť, sálajúcu z jeho otcovského objatia.

Říkej mi táto,
že jsem tví zlato,
že jsem tvá princezna,
poklad tvůj beze dna.

„Dobre, dobre! Pozor, lebo ma uškrtíš!“ napomenul ju mierne a letmo ju pobožkal na čelo. „Môžeš mi vysvetliť, čo robíš v mojej pracovni?“ vrátil sa k tým spomínaným pravidlám.

„Hľadala som ťa!“ bránila sa. „Nečakal si ma pri vlaku a Truby vravel, že nie si doma. Bála som sa, nevedela som, kde si,“ vysvetľovala.

„Akoby si nevedela, že keď nie som tu, budem určite v laboratóriu v našom ústave,“ vysvetľoval netrpezlivo a hrnul sa k svojmu stolu. „A pokiaľ ide o tú stanicu, prepáč, že som tam nebol včas, ale bol som tam. Už si však bola preč,“ vysvetlil a venoval jej jeden zo svojich prísnych pohľadov, ktorými kedysi zastrašoval svojich študentov.

„Nemohla som vedieť, či sa ti niečo nestalo!“ protestovala sklamané.

„Dokážem sa o seba postarať, ďakujem!“ zavrčal podráždene, prehrabujúc sa v hromade pergamenov na svojom stole.

„Potrebujem sa vrátiť do ústavu, prišiel som len skontrolovať, či si doma a vziať si ešte nejaké poznámky,“

vysvetľoval. „Na večeru ma nečakaj, vrátim sa určite neskoro,“ dokončil a bez meškania okolo nej prešiel k dverám.

„Ale ocko! Len teraz som prišla! Myslela som, že... chcela som byť s tebou,“ zaševalila. Severus sa zastavil na pol ceste a otočil sa k nej. Ich pohľady sa stretli. Mohol v jej očiach, tak podobných očiam jej matky, vidieť smútok a sklamanie.

„Prepáč, ale je to naozaj dôležité. Sme len krôčik pred dokončením jedného objavu, ktorý by mohol mať naozaj veľký význam,“ snažil sa jej trpezlivo vysvetliť. Sľubujem, že zajtra budem doma a zjídeme spolu vybrať vianočný stromček,“ dodal a pokúsil sa o zmierlivý úsmev.

„Iste,“ hlesla sklamané a prešla okolo neho, smerujúc do svojej izby.

„Laura!“ zavolať za ňou čakajúc, že sa otočí, alebo povie viac, no ona len pokrútila hlavou a s námahou potláčajúc slzy, zašepkala:

„Proste už chod!“

Zháchil sa, zvažujúc, čo ďalej. Vždy mal problém rozumieť ženám, obzvlášť tým dvom, ktoré preňho v živote boli všetkým. Prvou bola Hermiona a teraz ňou bola Laura, ich dcéra, ktorá bola svojej matke podobná deň za dňom viac a viac. A nielen vzhľadom. Napokon sa predsa len zvrtol na podpätku a vyšiel do tmou zahalenej ulice.

Laura stála vo svojej izbe s hlavou opretou o dvere. Dúfala, že by za ňou otec mohol prísť, že si to s tou prácou azda rozmyslí, no keď počula buchnutie vchodových dverí, vedela, že sa nádejala zbytočne. S plačom sa hodila na posteľ a s tvárou zaborenou do vankúša sa nahlas rozvzlykala. Vedela, že ju nik nepočuje. Pritom si tak veľmi želala, aby veci boli ako kedysi... keď bola malé dievčatko, venoval jej ocko toľko času... mala pocit, že je jediná vec, na ktorej v jeho živote záležalo, verila tomu, že žiadne iné dievča na svete nemôže mať lepšieho otca, než má ona, no teraz... odkedy začala chodiť do Bradavic, venoval sa jej ocko viac svojej práci než jej. Tak veľmi by chcela vrátiť čas. Tak rada by znova počula, že je jeho všetko...

Říkej mi táto,
že jsem tvá pohádka,
panenka Maková,
Smíšek a Amálka.
Vochomůrka, Křemílek,
Emanuel motýlek,
že mě nikomu nedáš,
že nic lepšího nemáš.

S touto, zatiaľ nespĺnenou túžbou v ten večer zaspávala. Trubyho volanie na večeru ignorovala. Zaspala vyčerpaním, neuvedomujúc si, že sa Severus v tú noc domov vôbec nevrátil.

Keď v to ráno vstala, bola chvíľu zmätená a nevedela, prečo spí oblečená. Vzápätí si však spomenula, čo sa včera stalo a malým pocitom viny, že otcovi zazlieva jeho prácu, sa odšuchtala do kúpeľne, aby sa pripravila na nový deň. Sľúbil jej, že spolu zjídu vybrať stromček a potom ho ozdobia... Aké však bolo jej prekvapenie, keď ju na raňajkách privítal len domáci škriatok a podával jej správu, ktorá v to ráno prišla. Bola od ocka.

Laura,

Mrzí ma, že nebudem môcť dodržať, čo som sľúbil, ale teraz naozaj nemôžem prísť domov. Urob si úlohy do školy a povedz Trubymu, aby ti pomohol s výzdobou. Uvidíme sa večer.

Otec

Po prečítaní toho krátkeho listu sa Laurine oči opäť zaliali slzami. Jedla na tanieri sa ani nedotkla a rozbehla sa do svojej izby. Nechala všetko tak, ako bolo, len zo skrine si vytiahla teplý zimný plášť a prehodila si ho cez ramená. Zbytočne sa nezdržiavala a vybehla z domu. Nedbala na to, že Truby povie otcovi o jej odchode z domu, nedbala ani na to, že ju bude hľadať. Rozbehla sa zasneženou cestou k domu, ktorý stál na konci susednej ulice. Zadychčaná a s tvárou zmáčanou od slz zaklopala a dúfala, že majiteľ bude doma. Našťastie nemusela čakať veľmi dlho, kým sa dvere otvorili a v nich stál prekvapený čiernovlasý muž so zelenými očami a jazvou v tvare blesku na čele.

„Laura, čo tu robíš?“ spýtal sa prekvapene a keď si všimol jej červené a opuchnuté oči, zamračil sa.

„Smiem ísť ďalej, krstný otec?“ hlesla a prosebne naňho pozrela.

Samozrejme,“ odpovedal a o krok ustúpil, aby mohla vojsť. „Dáš si so mnou raňajky?“ navrhol, ukazujúc na dvere vedúce do kuchyne.

„Nie som hladná,“ zamumlala a bez ďalšieho slova prešla do obývačky a schúlila sa do najbližšieho kresla.

„Prinesiem aspoň kakao,“ rozhodol a nechal dievčine trochu času, aby si v hlave urovnala myšlienky. Kým pripravoval kakao, použil umlčujúce kúzlo na dvere a krbom sa spojil so Severusovým domom. Škriatok ho informoval, že jeho pán nie je doma, ale v práci a vtedy Harry pochopil, čo je zrejým dôvodom Laurinej návštevy.

„Ďakujem, Truby. Laura je u mňa, nemusíš sa o ňu báť a tvojmu pánovi to poviem tiež,“ povedal, ukončujúc spojenie. Hneď potom hodil do krbu ďalšiu hrst letaxu a spojil sa priamo so Severusovou pracovňou.

„Severus, si tu?“ zavolať, keďže v jeho zornom poli sa nič nehlo. „Severus Snape!“ zavolať hlasnejšie a v tom momente začul šuchot krokov. Ktosi sa k nemu blížil a on vedel, že by sa mal obrnúť proti Snapeovmu hnevu. Nikdy nebolo dobré rušiť ho pri práci.

„Potter!“ vyštekol Snape netrpezlivo a jeho vlasy i unavený výraz v tvári svedčili o tom, že bol naplno pohrúžený do svojej práce. „Čo chceš?“ zasyčal a prepaľoval Harryho svojim zlostným pohľadom.

„Môžeš mi vysvetliť, čo tu robíš? Pokiaľ viem, včera začali prázdniny a tvoja dcéra sa vrátila domov,“ začal Harry pokojne, no musel sa veľmi premáhať, aby svoju zlosť nedal najavo.

„Pracujeme na dôležitom výskume a včera sme sa dostali k istému zlomu. Nemôžem teraz všetko nechať tak len preto, že sa Laura vrátila. Je rozumná, chápe, že je moja práca dôležitá,“ odvrkol podráždene, no i Harry mohol vidieť na jeho tvári tiež pochybnosti.

„Iste, vie to, ale to nemení nič na fakte, že sedí v mojej obývačke ako kôpka nešťastia, Severus,“ odsekol Harry rovnako nahnevane.

„Čože? Mala predsa...“ začal Severus, no Harry ho nenechal dohovoriť.

„Len dúfam, že ten tvoj výskum naozaj stojí za to, aby si nechal svoju dcéru myslieť si, že práca je pre teba dôležitejšia než ona,“ zavrčal.

„To nie je pravda a ty to vieš. Tak ako Hermiona i Laura je...“ bránil sa Severus.

„Áno, ale vie to aj ona? Kedy si sa jej naposledy venoval ako otec dcéry? Kedy si jej povedal, že ju máš rád?“ nedal sa zastrašiť Harry.

„Neplet' sa do vecí, o ktorých nič nevieš, Potter!“ zavrčal Severus.

„Budem sa do toho pliesť. Hermiona bola moja najlepšia kamarátka a tiež za mnou vždy chodila, keď ste sa nebodaj pohádali. Teraz za mnou chodí tvoja dcéra, keďže som jej krstný otec a ja nemôžem inak, než uvažovať, kde stále robíš chybu, Snape! A nič na tom nezmení fakt, že nemám vlastnú dcéru, pretože ako iste vieš, nebola to moja voľba!“ zavrčal a s tým chcel spojenie ukončiť.

„Potter!“ zavolať za ním jeho bývalý profesor, teraz jeden z jeho mála skutočných priateľov. Otočil sa a čakal, čo príde. „Chvíľu potrvá, kým sa odtiaľto dnes dostanem. Postaráš sa o ňu?“ spýtal sa a keď Harry hneď nereagoval, dodal: „Prosím!“

„Urobím, čo bude v mojich silách, ale na tvojom mieste by som sa poponáhl'al, ak sám nechceš napáchať viac škody než úžitku vo vzťahu s vlastnou dcérou,“ odpovedal Harry, ale už nie naštvane, lež skôr resignovane. Od Hermiony vedel, že Snape nie je z tých, čo by svoju lásku vyznávali denne a svoje city dokazoval skôr činmi, než slovami. Lenže pokiaľ šlo o Lauru, bola stále ešte dieťa a potrebovala vedieť, že ju jej otec má rád. Na druhú stranu chápal i Snapea. S tichým povzdychom zrušil kúzla na dverách a s kakaom v rukách sa vrátil k dievčine.

„Hovoril si s ním,“ zamumlala a bolo to konštatovanie, nie otázka.

„Áno, stihol som to skôr, než váš domáci škriatok. Ver mi, je to tak lepšie, než keby sem vbehol ako uragán a strachom celý bez seba by to tu obrátil celé hore nohami,“ odpovedal, snažiac sa odľahčiť atmosféru.

„Ani by si nevšimol, že tam nie som,“ zašepkala. „Bolo by mu to jedno.“ Do očí sa jej tlačili slzy, no zlostne ich zotrela. Harry sa neubránil smutnému úsmevu. Tak veľmi sa podobala Hermione... jej gestá, mimika i myšlienkové pochody...

„Tak nehovor! Samozrejme, že by mu to nebolo jedno, Laura!“ napomenul ju mierne.

„Ale on stále len pracuje a ja... odkedy som začala chodiť do Bradavíc, má na mňa stále menej a menej času,“ postťažovala sa potichu.

Harry si povzdychol, vstal zo svojho kresla a sadol si na operadlo toho, v ktorom bola schúlená ona.

„Verím, že ty to tak vnímaš, no skús sa na vec pozrieť aj z jeho strany,“ začal potichu a počkal, kým naňho spýtavo pozrela.

„Vieš, keď zomrela Ginny aj moja dcérka, bolo to pre mňa veľmi ťažké. Nevedel som, ako to bez nich zvládnem sám a všetko, na čo som v tomto dome či v Bradaviciach pozrel, mi pripomínalo, že som zostal úplne sám,“ začal opatrne a hľadel pritom kamsi do diaľky. „Musel som odtiaľto odísť. Utiel som pred tým, čo sa ma pokúšalo dohnáť a jediná útechu som našiel v práci. Zamestnal som svoju myseľ na niečo iné a len tak som dokázal zabudnúť na to, ako veľmi mi chýbajú. Časom sa to zlepšilo a hoci mi stále chýbajú, naučil som sa s tým žiť.“

„Prečo si sa vrátil, ak to tu pre teba bolo také ťažké?“ spýtala sa a vlastná zvedavosť odpútala jej myšlienky od toho, čo ťažilo jej detskú myseľ.

„Zistil som, že na svete nie som úplne sám. Mám priateľov, ktorí sa mi snažili pomôcť zmieriť sa s tým a žiť ďalej.

Chýbali mi a chýbala si mi ty,“ usmial sa a ona mu úsmev opätovala.

„Čo to má spoločné s ockom?“ spýtala, znovu posmutnelo.

„Tvoja mamička, ako iste vieš, zomrela v rovnaký deň ako Ginny. Tvoj otec vtedy neurobil to čo ja, teda neutiel a nezahrabal sa do práce, len preto, že mal teba a ty si ho držala nad vodou. Prišiel o svoju ženu, ktorú naozaj miloval a uvedomoval si, ako málo chýbalo, aby prišiel i o teba. Vzdal sa svojej práce učiteľa, aby bol stále s tebou a kvôli tebe by urobil naozaj čokoľvek. Lenže keď si odišla do školy, zostal tu odrazu sám a nevedel, ako sa s tým vyrovnáť. Dokonca zvažoval, že sa vráti k učeniu, ale napokon tú myšlienku zavrhol a tak si našiel jediný spôsob, akým sa vyrovnáť s твоjim odchodom do Bradavíc,“ vysvetľoval Harry.

„Hm, zahrabal sa do práce,“ pochopila Laura. „Lenže... ak nechcel, aby som tam šla, prečo mi to nepovedal? Prečo teda netrval na tom, že zostanem doma a bude ma učiť sám? Určite by to zvládol,“ nechápala.

„Samozrejme, že by to zvládol, no vedel, že Bradavice ti môžu poskytnúť oveľa viac, než len vzdelanie. Pre nás všetkých, obzvlášť pre tvojho otca a mňa, bola táto škola akýmsi druhým domovom. Tam sme prežili svoje najhoršie, ale i najkrajšie okamihy svojich životov. Nechcel, aby si ty o túto možnosť prišla len preto, že jemu bude smutno.“

„Keď sa vrátim domov, nezdá sa, že by mu bolo smutno. Netrávime spolu toľko času ako predtým,“ povzdychla si.

„Ako ho poznám, určite si myslí, že stojíš o inú spoločnosť, než o tú jeho. Nechce sa ti vnucovať a tak radšej trávi čas v laboratóriu, alebo vo svojej pracovni. Ale nie, aby si mu povedala, čo som ti teraz prezradil, inak mi zakrúti krkom,“ uškrnul sa Harry.

„Si si istý?“ spýtala sa pochybovačne.

„Tým, že ma zabije, či tým prvým?“ spýtal sa pobavene.

„No tak! Samozrejme, že myslím to prvé. Navyše, nezabil by ťa, ani keby musel,“ vrátila mu úškrn.

„Len aby si sa nedivila. Mohol by som ti rozprávať, ako sme sa hrali na naháňačku či schovávačku v Bradaviciach, kým som bol ešte študent. A áno, som si istý tým, že to takto cíti. Je to predsa tvoj otec, Laura, a má ťa veľmi rád,“ dohovárať jej potichu.

„Ja viem, to len... dúfala som, že aspoň cez Vianoce to bude iné,“ zamrmala.

„Pozri na mňa, Laura!“ prikázal potichu, no rozhodne a ona poslúchla. „Si už takmer dospelá a prihladni k tomu, kto sú tvoji rodičia, si to najinteligentnejšie dievča svojho veku a preto ti teraz niečo poviem,“ začal Harry vážne a dúfal, že o tomto rozhovore sa Snape nikdy nedozvie. Zdalo sa, že Laura pozorne počúva a tak začal.

„Poznal som tvojho otca ešte predtým, než sa s tvou mamou bližšie zoznámili. Ako iste vieš, bol náš učiteľ a bolo to až neskôr po škole, čo sa tí dvaja dali dohromady. V tom čase, keď bol ešte sám, som ho naozaj nenávidel a on nenávidel mňa. Všetko to však bolo hlavne preto, že som nechápal, aký v skutočnosti bol, ani aký mal život. Teraz, po rokoch viem, že toho prežil viac, než by bol ktokoľvek iný schopný zniesť. Dost' ho to poznačilo, najmä preto, že toho pekného v jeho živote bolo veľmi málo. Ale potom prišla tvoja mama a ukázala mu, že i on, rovnako ako my ostatní, má právo byť šťastný a skutočne ho šťastným urobila. Po jej smrti táto úloha padla na teba a ak sa jej teraz vzdáš, ak sa necháš odradiť jeho zlými náladami a nevraživosťou, stane sa opäť tým nešťastným mužom, akým bol kedysi. Uzavrie sa do seba a už k sebe nikoho nepustí.“

„Bojím sa, že to práve nedokážem!“ vzlykla Laura, chápajúc, čo sa jej snažil povedať. „Už sme sa jeden druhému odcudzili viac, než by mi bolo milé a neviem, čo viac ešte urobiť, aby som to napravila.“

„Len nestrácaj trpezlivosť a uisti ho, že ho máš rada a si tu stále preňho. Svoju inteligenciu máš tak isto po ňom, ako

po svojej mame, takže sa nebojím toho, že by to nepochopil. Len potrebuje čas," uistil ju a ona sa pri jeho chlácholivých slovách pokusne usmiala.

„Ďakujem. Moja mama mala naozaj skvelých priateľov a vďaka tomu ja mám takého skvelého krstného otca," zalichotila mu a on sa nahlas rozosmial.

„A verila by si, že tvoj otec protestoval, keď sme ti šli s Ginny za krstných? Zrejme so mnou nechcel mať spoločného viac, než už mal," uškrnul sa a zdalo sa, že jeho slová, tieto i tie predtým, splnili svoj účel a Laura sa konečne prestala mračiť či tváriť nešťastne.

„Asi by som sa mala vrátiť domov a..." už- už sa dvíhala z kresla, keď ju zastavil.

„Predsa tam nebudeš sama. Hovoril som s tvojim otcom a zrejme sa ešte nejakú chvíľu zdrží, takže... Čo keby sme zašli na návštevu do Brlohu? Viem, že si chcela, aby som ťa tam vzal na silvestrovskú party, ale mám už trochu iné plány, tak čo tam zájsť teraz?" navrhol.

„A na dnes nemáš iné plány?" spýtala sa pochybovačne.

„Hm... myslím, že stráviť deň v spoločnosti najlepšej bradavickej študentky a krstnej dcéry v jednej osobe, bude väčšia zábava, než zahrabať sa v knižnici s hromadou písomiek čakajúcou na opravu," odvetil a podal jej kabát. O chvíľu sa už obaja strácali v medvedíom objatí Molly Weasleyovej, ktorá bola ich príchodom nadšená. Keď Potterova hlava zmizla v zelených plameňoch, vrátil sa Severus k svojej práci. Avšak nech sa snažil akokoľvek, nemohol sa sústrediť. Mohol by to síce zviest' na únavu, keď predsa pracoval celú noc, len s krátkymi pauzami na kávu, no pravdou bolo, že mu nedali pokoj Potterove slová. Bol si vedomý toho, že jeho vzťah s Laurou sa nevyvíja smerom, v aký dúfal. Keď bola malá, bolo všetko oveľa jednoduchšie. Zbožňovala ho a napriek jeho temnej minulosti bol pre ňu idolom.

Říkej mi princezno,
že jsem princ z pohádky,
co přijel za tebou,
napořád, na svátky.

Všetko bolo v poriadku, kým nenastúpila do Bradavic. Najradšej by ju zastavil, no vedel, že nemôže. Predsa pre ňu chcel len ti najlepšie a ani Hermiona by s tým nesúhlasila, vedel to. Dlhو zvažoval, že sa vráti k učeniu, ale nebol pripravený. Vtedy ešte nie a dnes... rozhlídal sa po špičkovom vybavení laboratória a premýšľal, či by to tu dokázal opustiť. Práca ho bavila, keď výskum lektvarov, tomu sa vždy venoval a chcel venovať. Jeho práca mu pomohla zabudnúť na to, na čo myslieť nechcel. Odmietal si pripustiť, že jeho dcéra ho už nepotrebuje tak ako kedysi a časom to bude len a len horšie. Dokončí Bradavice, odíde na univerzitu, zamiluje sa, založí si vlastnú rodinu a on... Do kotla! Mal by byť šťastný, že sa jeho dcére tak darí, že je úspešná v štúdiu, obľúbená medzi spolužiakmi, na rozdiel od neho, a že má pred sebou oveľa lepšie vyhliadky, než aké mal on, než spoznal Hermionu. Áno, bol šťastný. Priateľ jej to, no bál sa toho, čo bude s ním. Kedysi bol zvyknutý na svoju samotu, na to, že k nemu život nebol príliš štedrý, no teraz mal viac, než v čo kedy vôbec dúfal a ako povedal Potter, vlastnou vinou by o to mohol prísť skôr, než bolo nevyhnutne nutné. Mal by s ňou predsa stráviť čo najviac času, kým to ide, než potom lamentovať nad tým, koľko ho premrhal. Keď bez nej, bez svojho svetla v majáku, by bol stratený.

Já byl bych bez tebe
už navěky bez sebe,
já šel bych až do nebe
modrý ukrást jen pro tebe.

Pozrel na svojho kolegu, ktorý bol rovnako ako on pred chvíľou, naplno pohrúžený do svojej práce.

„Na dnes sme skončili," povedal odrazu Severus a druhý muž, nečakajúc takéto prerušenie, zvedavo zažmurkal.

„Čože?" spýtal sa nechápavo. Niekedy mal Severus naozaj pochybnosti o tom, že tento človek mal v hlave všetko v poriadku, ale kým boli jeho schopnosti v oblasti lektvarov v poriadku, nemal dôvod sa o to zaujímať.

„Sú Vianoce, Richard," vysvetľoval a pripadal si pritom, akoby hovoril s Longbottomom. „Naše rodiny nás určite čakajú."

„Ale ten lektvar..." oponoval druhý muž, no jediný Severusov zastrašujúci pohľad stačil k tomu, aby razom zmĺkol.

„Vlkodlaci bez neho vydržali celé storočia, počkajú ešte pár dní," mykol plecom a jediným švihnutím prútika upratal

svoj stôl. Ráznym krokom zamieril ku dverám a prezliekajúc sa z pracovného habitu do plášt'a, sledoval svojho vyjaveného spoločníka. „Veselé Vianoce, Richard,“ zažalal a už ho nebolo.

Cestou domov premýšľal, či už sa Laura vrátila, no ťaživé ticho mu bolo dostatočnou odpoveďou. Zamieril preto k Potterovi, rozhodnutý presvedčiť svoju dcéru, aby spolu šli vybrať vianočný stromček. Bola to tradícia, ktorú ešte ani raz neporušili, no dnes sa tak takmer stalo, kvôli nemu. Zaklopal a čakal. Opäť zaklopal, no odpoveď neprichádzala. Nevedel, čo si o tom mysliť a začal mať obavy, no rýchlo ich zaplašil tým, že Potter sa o Lauru dokáže postarať, keby sa niečo dialo. Teda... aspoň v to dúfal. Premiestnil sa teda do Priečnej ulice, aby vybral stromček sám a kdesi v skrytom kúte svojej duše dúfal, že Lauru s Harrym nájde práve tu.

Nenašiel ich a preto sa o pár hodín neskôr vracal domov sám. S použitím kúzel mu trvalo d'alšie dve hodiny, kým ozdobil stromček i zvyšok domu tak, ako to kedysi robievala Hermiona a neskôr on so svojou dcérou podľa jej vzoru. Vo chvíľach, ako bola táto, mu chýbala ešte viac, než zvyčajne. Len vďaka Laure sa tým pocitom nepoddával a vychutnával si pocit, že i on má niekoho, koho môže milovať a kto miluje jeho. Lenže teraz tu nebola ani Laura a on nemal potuchy, kde by ju mal hľadať. Možno už bude Potter doma a ona ostala uňho, pomyslel si. Chvíľu váhal, či tam má ísť, no keďže aj tak nemal čo iné na práci, obliekol si znova svoj plášť a nechal tmú, aby ho pohltila.

Keď sa ocitol na rázcestí, ktoré ho malo doviesť k Harryho domu, zaváhal a pozrel opačným smerom. Bol to len malý moment, čo zaváhal a vykročil k cintorínu. Chodil sem často, v poslednom čase azda až príliš. Vedel, že mu nikdy neodpovie na jeho otázky, ani mu neporadí, ako vychovávať ich dcéru, ale vždy po návšteve jej hrobu našiel ten potrebný pokoj a mier v duši, ktorý mu pomáhal fungovať a žiť ďalej.

Bol už takmer na mieste, keď si všimol skrčenú postavu pri hrobe, ku ktorému sám kráčal. Podišiel bližšie tak, aby na seba neupozornil a snažil sa zistiť, kto to je. Nemusel však hádať dlho.

„Chýbaš mi, mami!“ ozval sa tichý hlások, ktorý aj v jeho srdci dokázal rozochvieť aj tie najcitlivejšie strunky. „Tak veľmi by som potrebovala, by si mi poradila... Neviem, či dokážem to, čo si zvládla ty. Nedokážem mu ťa nahradiť,“ hlesla takmer nečujne Laura a bola natoľko zamyslená, že si ho všimla až vtedy, keď si kľakol na premrznutú zem vedľa nej a objal ju okolo ramien.

„Nechcem, aby si ju nahrádzala. Mám vás rád obe, každú trochu iným spôsobom, no obe rovnako a teba o to viac, že si tu so mnou,“ zašepkal a vtisol jej letmý bozk do vlasov.

Víš já tě nepustím,
vždycky všechno ti odpustím,
já tě nikomu nedám,
já nic lepšího nemám

Cítil na svojom habite jej slzy a zosilnel svoje objatie.

„Si to najlepšie, čo mi z môjho vzťahu s tvojou mamou mohlo zostať a zostalo. Nikdy som ani len netušil, aké je to šťastie, stať sa otcom, no uvedomil som si to vo chvíli, keď som ťa prvýkrát držal v náručí,“ rozpomínal sa Severus a na tvári sa mu po dlhom čase objavil úsmev. „Bola si taká maličká, taká krehká, až som sa bál, aby som ti neublížil,“ povzdychol si. „Stále sa toho bojím a teraz sa mi to zrejme podarilo... ublížiť ti,“ zašepkal a keď zdvihla hlavu, ich pohľady sa stretli. „Prepáč, že som bol taký...“ umlčala ho ráznym pokrútením hlavy.

„Ty prepáč, že som to nepochopila. Tvoja práca je dôležitá a ja sa budem snažiť byť viac trpezlivá,“ sľúbila.

„Moja práca je dôležitá, no ty pre mňa znamenáš oveľa viac. Nechcem ťa stratiť,“ priznal Severus potichu.

„Nestratíš, ocko,“ odpovedala a obaja pozreli na tvár kamenného anjela, ktorý strážil pokojný spánok jej matky a jeho manželky. „Veselé Vianoce!“ ozvalo sa dvojhlasne a v slabom svetle zimného mesiaca sa odrážali ich úsmevy.

Tvůj dětský smích,
ať v nás napořád zůstává.
Vždyť dětský smích,
každý zadarmo dostává.
Ať se ze světa vytratí,
všechno co se vyplatí.
Víš já tě nikomu nedám,
já nic lepšího nemám,
než tvůj dětský smích,

at' v nás napořád zůstává,
vždyť dětský smích,
každý zadarmo dostává.
At' se ze světa vytratí,
všechno co se vyplatí.
Víš já tě nikomu nedám,
já nic lepšího nemám,
než tvůj dětský smích.
Tvůj dětský smích,
já nic lepšího nemám,
než tvůj dětský smích.